

Ponevadž sa však v danom prípade ani v zasadnutí dňa 20. ho apríla 1921 konanom — keď boli stanovené dražobné podmienky, — ani v zasadnutí dňa 25. ho mája 1921 konanom, — keď bola dražba schválená, — nehlasovalo dl'a mien, ako tomu nasvedčujú zápisnice spísané o zasadnutiach súdu predložené, a sťažnosť ani netvrdila, že by sa bolo hlasovalo dl'a mien, právom shľadal v tom pokračovaní župan porušenie predpísanej formy ohľadne postupu dražby a to tým viacej, keďže zápisnice ani neobsahujú soznam prítomných členov výboru, ale iba poznámku, že sa usnesenie stalo jednoglasne.

Keďže ale župan v základe tohoto nezákonnitého postupu pri dražbe odoprel schválenie smlúvy, nemožno tvrdiť, že by výrok jeho odporoval zákonu a bola preto sťažnosť zamietnutá ako neopodstatnená, aniž by súd mal príčiny zaoberať sa ďalšími výtkami sťažnosti, menovite či právom odoprel župan schválenie smlúvy aj z dôvodu, že dražobné podmienky obsahujúce priamo vylúčenie voľnej súťaže pri prenájmu pol'ovného práva — nezodpovedajú pojmu dražby.

Č. 1622.

Státní zaměstnanci (drahotní přídavky): Za zaopatřené po rozumu § 8, odst. 3 lit. a) min. nař. ze dne 5. června 1909 č. 85 ř. z. považovati lze dítě od toho měsíce, od kterého počínaje se mu dostává požitků, které převedeny na rok dosahují minimální částky stanovené v tabulce k cit. § 8 připojené.

(Nález ze dne 6. listopadu 1922 č. 11.481.)

Věc: František K. v L. proti ministerstvu spravedlnosti o drahotní přídavek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Když bylo zjištěno, že dcera st-lova Alžběta byla v době od 1. září 1920 do 31. prosince 1920 zaměstnána u banky v L. za měsíční remuneraci 100 Kč, uznalo presidium moravsko-slezského vrchního soudu zemského výnosem ze dne 21. února 1922 č. —, že st-li přísluší za tuto dobu místo skutečně pobíraného drahotního přídavku 6. tř. toliko drahotní přídavek 5. tř. nařízení z 11. září 1918 č. 333 ř. z., ježto jeho dceru Alžbětu dlužno považovati v této době již za zaopatřenou, a nařídilo mu, aby neprávem vybraný drahotní přídavek v částce 168 Kč ihned nahradil.

Stížnosti Františka K. žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl.

Proti tomu čelí stížnost podaná k nss pro nezákonnost, v níž se dovozuje právě tak jako ve stížnosti administrativní, že ministerské nařízení z 5. června 1909 č. 85 ř. z., určující pojem zaopatřenosti v § 8, nedovolává se částek měsíčních ani jiných lhůt (viz odst. 4), nýbrž dle odst. 3 lit. a) a připojené tabulky zná v případě st-lově toliko »minimální obnos 800 Kč«, který dlužno patrně počítati za celý běžný rok, neboť jde o hodnotu roční (jak plyne ze znění cit. odst. 3. lit. a) při srovnání s odst. 4 a s odst. 5) a ta se může zjistiti při službě začátečnické mezi rokem počínající a platu dosud neustáleném až koncem roku. Tu pak bylo zjištěno, že st-lova dcera Alžběta obdržela u banky za rok 1920

(od 1. května) celkem jen 600 Kč, nikoliv předepsaných 800 Kč služného a nebylo ji tedy lze pokládati v r. 1920 za zaopatřenou.

Nss založil svoje rozhodnutí na těchto úvahách:

Spornou je toliko otázka, zda za zaopatřené po rozumu § 8, odst. 3 lit. a) min. nař. z 5. června 1909 č. 85 ř. z. považovati lze dítě od toho měsíce, od kterého počínaje se mu dostává požitků, které převedeny na rok dosahují minimální částky stanovené v tabulce k cit. § 8 připojené, v daném případě 800 Kč, či zda o zaopatřenosti lze mluvit teprve od 1. ledna toho roku kalendářního, ve kterém dítě dosáhlo skutečně tohoto minimálního ročního požitku 800 Kč.

První názor zastává žal. úřad, který se postavil na stanovisko nižší stolice, poslední názor pak je hájen ve stížnosti — a má st-1 proto nař. rozhodnutí za nesprávné, když bylo zjištěno, že st-lova dcera Alžběta dosáhla r. 1920 platu celkem jen 600 Kč a nikoliv 800 Kč.

Nss nemohl jinak, než přikloniti se k názoru, zastávanému žal. úřadem. Správnost názoru toho plyne již z úvahy, že k a l e n d á ř n í rok je pro výplatu služného a jiných stálých požitků, zejména také drahotního přídatku u státních zaměstnanců zcela bezvýznamným, neboť služební požitky nevyplácejí se jim podle kalendářních let, nýbrž měsíčně a jest jak pro počátek a výši výplaty požitků těch, tak i pro z a s t a v e n í výplaty rozhodným vždy toliko stav daný na konci každého měsíce předcházejícího den výplaty (§§ 47 a 48 služ. pragm. a § 3 min. nařízení z 11. září 1918 č. 333 ř. z. — výjimka co do výplaty místních přídatků přípustná dle § 48, odst. 2 služ. pragm. tu napadá na váhu). Jsou proto úřady poukazující nejen oprávněny, ale i povinny, aby pro k a ž d ý m ě s í c z l á š t ě zkoumaly, jsou-li tu předpoklady pro nárok na výplatu služebních požitků zaměstnancových a musí poukazovati zaměstnanci požitky zvýšené od prvního dne měsíce nejbližší následujícího po tom, kdy se dostavily skutečnosti nárok na zvýšení odůvodňující, stejně jako zase mu požitky od prvního dne v měsíci snížit, když nastala v předchozím měsíci událost, zakládající dle zákona toliko nárok na požitky snížené. Takovou událostí je při drahotních přídatcích zaopatřenosti příslušníků rodiny zaměstnancovy a proto nutno i otázku zaopatřenosti osob těch řešiti pro každý jednotlivý měsíc zvláště, byť i tabulka k nařízení z 5. června 1909 č. 85 ř. z. uvedla jako rozhodný pro posouzení otázky té požitek minimální cifrou roční a nikoli měsíční. To stalo se zřejmě jen k vůli zjednodušení a důsledkem zvyklosti, že se výše požitků úřednických udává také číslice roční, aniž je tím řečeno, že požitky ty u každého jednotlivce, stojícího na příklad v m ě s í c i z á ř í 1920 v určité třídě hodnotní, dosáhly t o h o r o k u skutečně výše, jaká na třídu t u r o č n ě vypadá. Že názor výše zastávaný je správný, jest zřejmo i z toho, že zaměstnanec byl dle § 3, odst. 2 min. nař. ze dne 11. září 1918 č. 333 ř. z. (a je dosud) povinen, aby okolnosti podmiňující změnu ve výměře drahotního přídatku měsíčně vypláceného oznámil vždy před nejbližším dnem splatnosti poukazujícímu úřadu, tedy měsíčně, a nikoli teprve po uplynutí kalendářního roku, ve kterém změna nastala, a že také min. nař. z 5. června 1909 č. 85 ř. z. samo předpisuje, aby na každé kvitanci, týkající se výplaty požitků závislých na nezaopatřenosti dítěte, bylo připojeno prohlášení, že nezaopatřenost trvá (viz §§ 4 a 5 cit. nař.).

Jest tedy stížnost bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.